

CZU 616.74/.75-009.7

STUDIUL UNOR FACTORI CE FAVORIZEAZĂ DEZVOLTAREA FIBROMIALGIEI ȘI A SINDROMULUI MIOFASCIAL

Daniela CEPOI-BULGAC,

Departamentul *Reumatologie și Nefrologie,*
Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie
Nicolae Testemițanu

Introducere

Afecțiunile miofasciale au o răspândire largă în populația generală, atât printre femei, cât și printre bărbați, fiind una dintre cele mai frecvente cauze de pierdere temporară a capacității de muncă. Totuși, multe aspecte de diagnostic și terapeutice ale acestei grupe de afecțiuni nu sunt studiate suficient.

Material și metode

Au fost examinați 53 de pacienți cu dureri musculare difuze și prelungite (mai mult de 6 luni), printre care 46 (86.79%) femei și 7 (13.21%) bărbați, cu vârsta de 23-64 de ani, vârsta medie fiind de 47 ani; durata maladiei – 1-13 ani. La 26 pacienți – 20 (76.92%) femei și 6 (23.08%) bărbați – a fost stabilit diagnosticul de sindrom miofascial (SMF), iar la 27 pacienți – 26 (96.3%) femei și 1 (3.7%) bărbat – diagnosticul de fibromialgie (FM), conform criteriilor Colegiului American de Reumatologie.

Rezultate

Conform raportărilor pacienților, s-a observat implicarea următorilor factori favorizanți: stresul psihoemoțional (FM – 100.00% și SMF – 57.69%), infecțiile virale (FM – 29.63% și SMF – 15.38%), traumatismele acute și cele cronice (FM – 62.96% și SMF – 88.46%), expunerea prelungită la temperaturi scăzute (FM – 59.26% și SMF – 42.31%).

S-a constatat prezența următoarelor stări patologice concomitente: leziuni degenerative ale coloanei vertebrale (FM – 66.67% și SMF – 84.62%), astenie (FM – 100.00% și SMF – 38.46%), depresie (FM – 70.37% și SMF – 19.23%), migrene (FM – 40.74% și SMF – 3.85%).

Concluzii

În grupul de studiu, FM a afectat preponderent femeile (96.3%) și a fost provocată (conform raportărilor pacienților) de stres psihoemoțional, expunere prelungită la rece, traumatism acut, în special cu implicarea segmentului cervical al coloanei vertebrale; stresul psihoemoțional și expunerea la rece fiind și principalii factori agravanți.

SMF s-a dezvoltat mai frecvent la pacienții supuși suprasolicității fizice și s-a suprapus leziunilor degenerative ale coloanei vertebrale, care nu au lipsit nici în grupul cu FM. Atât depresia, migrenele, cât și astenia s-au asociat semnificativ mai frecvent FM decât SMF.

CZU 614.88:373.5(478)

EVALUAREA CAPACITĂȚII DE RĂSPUNS ÎN CAZ DE URGENȚE MEDICALE ÎN GIMNAZIILE ȘI LICEELE DIN REPUBLICA MOLDOVA

Viorica EFROS, Ala NEMERENCO,

Școala de Management în Sănătate Publică
a USMF Nicolae Testemițanu

Introducere

În fiecare an, în SUA, circa 3.7 milioane de copii suferă un traumatism grav în timp ce se află la școală, aceasta rezultând într-o valoare estimată de aproximativ 3.2 miliarde de dolari SUA cheltuieli medicale [1]. Tot în SUA, principala cauză de deces în rândul tinerilor de vârstă școlară sunt traumatismele, dintre care 10-25% de leziuni apar în timpul petrecut în cadrul școlii [2]. Studii despre situația la acest capitol în Republica Moldova nu există, astfel, a fost considerată oportună realizarea unei astfel de cercetări.

Scopul cercetării a fost evaluarea capacității de răspuns, în caz de urgențe medicale, a instituțiilor de învățământ gimnazial și liceal, pentru dezvoltarea unui plan de intervenții în caz de riscuri.

Material și metode

A fost realizat un studiu descriptiv selectiv, în care unitatea de cercetare au constituit-o 850 de profesori și 170 de cadre medicale ce activează în gimnaziile și liceele din Republica Moldova. Metoda de acumulare a datelor a fost aplicarea unui chestionar compus din 19 întrebări, pentru fiecare categorie de respondenți separat.

Rezultate obținute

Din numărul total de profesori chestionați, 65% au relatat că s-au confruntat cu urgențe medicale pediatrie în timpul orelor de muncă, din care cele mai frecvent raportate au fost: traumatismele – 45%, dispneea – 17%, convulsiile – 15% și alte urgențe medicale – 23%.

Circa o treime din respondenți au afirmat lipsa unui *Plan-răspuns de management al urgențelor medicale* în instituția în care activează, 41% au mărturisit că nu cunosc nimic despre existența acestuia și doar 27% din respondenți au confirmat existența unui asemenea plan. În circa jumătate de cazuri a fost confirmată existența unei persoane responsabile pentru urgențele medicale în instituția de învățământ, în 19% cazuri nu se cunoaște despre așa ceva, iar în 24% cazuri a fost relatată lipsa nominalizării ei în instituție.

Doar 57% din cadrele profesoral-didactice chestionate au confirmat că au beneficiat de instruire în acordarea primului ajutor medical.